

til Lønning af Inspektøren, i og for sig er fuldstændig korrekt. Det er ikke Noget, som kunde genere vedkommende Sparekasse at afgive et saadant Beløb, og det Dørv, som vedkommende Inspektør skal have, er dog ikke i den Forstand et almindeligt Statshørv, at man kan sige, at Bederlaget derfor principmæssigt bør afholdes af Statskassen. Smidlertid er dette Sidste i og for sig mindre Bøsentligt, thi om Summen er større eller lavere, kan ikke være afgjørende. Det, der for mig er det Bøsentlige, naar jeg er imod saavel Bestemmelsen i § 1 som Underendringsforlaget, er, at jeg ikke tror paa, at man ved en saadan Inspektion kan faae gennemført en virkelig god Kontrol, som Vedkommende kan være tjent med. Jeg vil derfor sige, at ogsaa af den Grund sympathiserer jeg til en vis Grad med det Forslag, som til § 7 er stillet af et æret Medlem for Ribe Amt (Haastrup), hvis Indhold vel kan siges at være dette, at de saakaldte Sognesparekasser egentlig skulle være udenfor Kontrol. Derved vilde naturligvis Opgaven for vedkommende Inspektør være lettet paa en saadan Maade, at man kunde gjøre sig Haab om, at han kunde overkomme det. Naar jeg dog ikke kan stemme for det Forslag, der er stillet af det nævnte ærede Medlem, saa er det af en helt anden Grund. Det er ikke af den Grund, som blev anført af den ærede Dødfører forleden, at det skulde være udemokratisk, naar man ikke var mistænkfuld til det Øverste, men af den Grund, at Forslaget er stillet paa en saadan Maade, at det ikke rammer, hvad det skal ramme. Det er aabenbart ikke det, der kan være afgjørende her, om vedkommende Bestyrelse er valgt af Interessenterne eller ikke, osv. Nei, hvad der her maa være det Afgjørende, er det, at vedkommende Sparekasses Virksomhed er saa ringe og begrændset, som Tilfældet er med de fleste af disse Sognesparekasser, at aabenbart enhver Mand, der benytter dem, godt kan antages at være bekjendt med, hvorledes Sparekassen bliver bestyret, saa at han uden Tvivl i saa Henseende kan betro — eller lade være at betro — sine Penge til Kassen. Hvis derfor Underendringsforlaget, hvis Lønte jeg har opfattet at være den, jeg nævnte, havde været stillet paa en saadan Maade, at denne Lønte virkelig blev fyldestgjort, vilde jeg have stemt derfor; men som det nu er stillet, kan jeg ikke stemme derfor. — Det Næste, som har vakt min Opmærksomhed, og som ogsaa er bleven omtalt fra anden Side, er Spørgsmaalet om Afslutningsdagen og Bestemmelserne i § 4 om, at Afslutning skal finde Sted til en bestemt Frist. Her maa jeg fuldstændig slutte mig til den høitærede Minister, som har gjort gjældende, at det i mange Henseender —, baade med Hensyn til Kontrol, i statistisk og flere Henseender —, kan være meget nyttigt og gavnligt at have en Afslutningsdag bestemt og Afslutning paa en nogenlunde ensartet Maade,

for at der kan foretages passende Sammenligninger, og jeg maa tilføje, at jeg ser ingen Grund til ikke at kunne tage en bestemt Afslutningsdag. Nogle af de ærede Herrer ere bange for den 31te December, og jeg kan godt forstaa Grunden dertil, men lad os faa vælge en anden Dag. Det kommer ikke an paa, om man vælger den 31te December, 31te Januar, 31te Marts eller en anden Dag, naar blot Afslutningen sker saaledes, at en virkelig indbyrdes Sammenligning kan finde Sted. Ligeledes skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om, til hvilken Kurs der bør opgjøres, fuldstændig slutte mig til den høitærede Minister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Naar man vil gjøre en Opgjørelse i Tal, er der ingen anden Opgjørelse, der slaar til, end den, der sker efter Papirernes virkelige Værdi, og denne er for Papirer, paa hvilke der noteres Kurs, deres Kjøbertkurs, ikke den Kurs, der er betalt, som den ærede Dødfører udtalte forleden, thi forbi en Kurs er betalt, er det slet ikke sagt, at den ellers kan eller vil blive betalt. Nei, den Kurs, til hvilken der er Kjøbere, angiver den virkelige Værdi. Der er heller ikke nogen som helst Banstørelighed tilstede i saa Henseende med Hensyn til saadanne Papirer, for hvilke der i lang Tid ikke er sat Kurs, thi de kunne naturligvis ikke komme ind under andre Bestemmelser; men dem maa man sætte i Værdi lige som andre Obligationer, der ikke noteres, nemlig efter et Skøn, og ved dette vil det naturligvis være veiledende, men ikke afgjørende, til hvilken Pris de sidst have været paa Markedet. Jeg kan tænke mig, at hvad man egentlig der kan være bange for, og hvorfor man vil have en Gjennemsnitskurs, er, at, der skulde ligge Papirer i Kassen, som have kostet forholdsvis temmelig Meget, og som nu under de særlige Konjunkturer, der antages at herske i det Dieblif, Opgjørelsen finder Sted, ere sunkne i Værdi, endog sunkne saa stærkt, at Sparekassen, som ellers paa ingen Maade vilde være i Underbalance, derved er kommen i en Underbalance, som efter § 8 kunne bevirke en Konkurs. Jeg vil dog dertil for det Første sige, at en Sparekasse dog ikke kan antages at have anbragt saa mange af sine Midler i meget fluktuerende Papirer, at dette let kunde tænkes; men selv om det kunde tænkes, har jeg dog ikke opfattet § 8 saaledes, at der derved ubetinget vilde blive fremkaldt Konkurs. Jeg har tværtimod netop opfattet § 8 saaledes, som om der ved Siden af den bestemte Regnskabsopgjørelse skulde finde et virkeligt Skøn Sted af vedkommende Sparekassespektør og senere, forsaavidt det gik saavidt, af det Nævn, der blev nedsat. Der staar nemlig ikke i § 8, at Sparekassespektøren skal. Hvis der stod det, vilde jeg sige: Lad os faa meget hellere end at aflægge et Regnskab, som er urigtigt, og ikke slaar til, og som derfor fører os ind paa urigtige Veie, forhøje de 5 pCt. til 10